

de er fremkommet, har givet Anledning til i forskellige fremmede Lande. Det gælder ogsaa i dette Tilfælde, at det er beklageligt, hvis et saadant Telegram er sluppet igennem, men alt Menneskeværk er jo ufuldkomment.

Saaledes er altsaa de Regler, hvorefter der handles, og man kan neppe præcisere dem nærmere. Selvfølgelig kan der opstaa enkelte Tilfælde, som forelægges, men ellers maa der handles ud fra et vist Skøn. Naar man nu beklager sig stærkt over dette — jeg maa for øvrigt sige, at nogen almindelig Uro har jeg ikke mærket noget til, jeg har tværtimod mærket, at Sagen er rejst fra en vis bestemt Side og ikke har vakt nogen Anklang —, men naar der nu klages over dette, og man mener, at Systemet er utilfredsstillende, saa maa jeg sige, at jeg ikke kan dele denne Mening. Jeg kan kun være af den Opfattelse, at Systemet i det hele virker ganske godt, og det, synes jeg, ses bedst, naar man stiller de enkelte Klager, der er fremkommet, og som først er fremkommet nu, overfor det Forhold, at denne Kontrol nu har bestaaet i to Aar, og at der udgaar en ganske overordentlig stor Telegrammasse her fra Byen til fremmede Lande. Telegrafdirektoratet oplyser, at det daglige Antal af Pressetelegrammer herfra til Udlandet anslaaes til 2—300. Deraf fremgaar det ogsaa, hvilket overordentlig stort Antal fremmede og danske Korrespondenter til udenlandske Blade der findes her, og hvor overordentlig faa Klager der forholdsvis er fremkommet. Disse Klager synes ogsaa at dreje sig om Bagateller, og det er ejendommeligt at lægge Mærke til, at de synes at være fremkommet fra nogle ganske enkelte Korrespondenter. Det er i Forhold til det store Antal Korrespondenter, der er her, kun nogle ganske enkelte, der har fundet Anledning til at beklage sig, og man maa da formode, at disse har været særlig ubehændige med Hensyn til de Telegrammer, de har ønsket at afsende. Min Opfattelse er den, at der i denne Sag staar private Korrespondentinteresser overfor vigtige Statshensyn, og jeg nærer ikke nogen Tvivl om, hvilke af disse Hensyn og Interesser det høje Folketing vil give Fortrinet i de Tider, som vi lever i i Øjeblikket.

Ordføreren for Forespørgerne (*Schovelin*): Det er en simpel Høflighedspligt for mit Vedkommende at takke den højtærede Udenrigsminister for det Svar, han har givet, men jeg maa tilstaa, at jeg

ikke tror, at det er lykkedes ham derigennem at berolige den offentlige Stemning eller de store Dele af Offentligheden, som har syntes, at her raadede en besynderlig Forvirring, og at et enkelt Forhold endogsaa ingenlunde kunde siges at være i Orden. Jeg tvivler selvfølgelig ikke om, og derfor berørte jeg heller ikke den Side af Sagen i mit indledende Foredrag, at der er en formel Hjemmel for Ministeriet til at instituere en saadan Censur, men man skal dog lægge Mærke til, at i de Oplysninger, som den højtærede Udenrigsminister gav, var der kun Tale om „højere Statshensyn“; om „Fare for Statens Sikkerhed“, og intet af de Telegrammer, jeg har omtalt, kan siges at støde an mod højere Statshensyn, end sige da indeholde nogen som helst Fare for Statens Sikkerhed. Den højtærede Udenrigsminister erstattede ogsaa dette Lovens eller Konventionens Udtryk med et andet, idet han pludselig kom til at tale om, at det var stridende mod danske Interesser. Det er straks en ganske betydelig Udvidelse, thi hvad er danske Interesser? Men han gik videre endnu. Til syvende og sidst sagde han, at der var visse Telegrammer, der ikke var blevet befordret, fordi de ikke stemmede med danske Interesser. De kunde stemme med en eller anden udenlandsk Korrespondents Interesser, men de stemte ikke med danske Interesser! Dette er dog den mest vidtgaende Censurregel i Forhold til Udlandet, der overhovedet kan gives, at naar noget ikke kan siges at stemme med danske Interesser, skulde det være udelukket fra international Telegrafkorrespondance. Den højtærede Udenrigsminister vil gerne give det Udseende af, at det er et Spørgsmaal, hvor der staar paa den ene Side Danmarks mest ophøjede Interesser, som har været i Fare, paa den anden Side en lille emsig, nærsom Korrespondentkreds, der blot vil telegrafere løst og fast, men saaledes er Forholdet ikke. Hvad den lille Korrespondentkreds angaar, saa er det et lige saa lovligt og hæderligt Erhverv at være Korrespondent til udenlandske Blade som at være Udenrigsminister, og disse Mennesker maa lige saa lidt som andre generes i Udøvelsen af deres lovlige Erhverv ud over, hvad de nuværende Forholds Natur kan gøre nødvendigt; og navnlig maa der ikke herske Vilkaarlighed, saaledes at den ene Korrespondent faar Lov til at faa sine Telegrammer igennem, men den anden ikke. Denne Anke kan ikke afvises ved at sige,